

en Undtagelse med Hensyn til Recidivister ved Formueforbrydelser, hvor det under visse Betingelser staar i Overanklagerens Magt at faa Nævningemedvirkningen udelukket. Denne Regel medfører, naar Hensyn tages til den nugældende Straffelovs Bestemmelser, at Nævningesagerne faa et langt mere udstrakt Omraade, end Grundloven har til sigtet, og end der kan forenes med rimeligt Hensyn til, at Nævningehvervet ikke maa blive en alt for besværlig Byrde for Borgerne, og til, at Udgifterne ved Straffetsplejen ikke blive alt for meget forøgede. At Nævningesager blive betydeligt kostbarere end andre Sager, er nemlig givet. I ganske særlig Grad viser Rækkevidden af den omspurgte Regel sig ved Voldsforbrydelser. Enhver Voldshandling, der har medført Saar eller Skade paa Helbred, den være nok saa ubetydelig, vil give den sigtede Ret til at kræve Nævninger. Thi den Forbrydelse, hvorfor han anklages, vil falde ind under Straffelovens § 203, hvis Strafferamme strækker sig fra Bøder til Strafarbejde. En saa udstrakt Anvendelse af Nævninger vil let kunne belemre disse, særlig i København, med en Masse Smaasager, paa hvilke Grundlovens Synspunkt aldeles ikke passer. Flertallet har derfor under Nr. 236 foreslaaet, med Benyttelse af en Grænse, hvorpaa Strl.'s § 203 selv giver Anvisning, at der gives Overanklageren Ret til at udelukke Nævninger ved „Vold paa Person, som ikke har haft betydelig Skade til Følge“. I Forbindelse hermed foreslaas det yderligere at give Overanklageren Ret til at udelukke fra Paadømmelse ved Nævninger Voldssigtelser mod Personer, der forhen ere dømte for Vold til Fængsel paa Vand og Brød, i øvrigt under samme Betingelse, hvortil Beføjelsen er knyttet med Hensyn til Recidivister ved Berigelsesforbrydelser. Til saadan Udelukkelse er der ikke mindre Grund end ved sigtede af sidst nævnte Klasse. Naar den forudgaaede Straf sættes noget lavere, end ved disse, er Grunden, at Forslaget ellers ikke i tilstrækkelig Grad vilde naa sin Hensigt, at udelukke Personer, der jævnlig begaa

Voldshandlinger, fra Retten til at kræve Nævninger.

Efter Mindretallets Mening er der ikke tilstrækkelig Grund til at udelukke sigtede fra i de anførte Tilfælde at kræve Nævninger. Mindretallet er med Flertallet ganske enigt i, at Nævninger ifølge Grundlovens Tanke og af praktiske Hensyn ikke regelmæssig bør kunne kræves i kurante Sager og i den store Mængde af Recidivisttilfælde. Men denne Betragtning, kan efter Mindretallets Mening ikke føre til en saadan Regel som af Flertallet foreslaaet. I denne Henseende maa først bemærkes, at de i Ændringsforslaget nævnte Tilfælde regelmæssig ifølge Lovforslagets § 673 Litra b. ville henhøre under Underretten og kun efter sigtedes Begæring kunne bringes for Landsrét, og Mindretallet antager, at i klare Tilfælde af de i Ændringsforslaget omhandlede Overtrædelser vil sigtede i Reglen foretrække Underretsbehandling fremfor den omstændeligere og langvarigere Landsretsbehandling. Men hertil kommer endvidere, hvad det første i Ændringsforslaget nævnte Tilfælde angaar („Vold paa Person, som ikke har haft betydelig Skade til Følge“), at det synes mindre rigtigt — og lidet stemmende med det ellers i Lovforslaget fulgte System — at begrænse sigtedes Ret til Nævningers Medvirkning ved en Gradsbestemmelse. Denne vil utvivlsomt hyppig kunne fremkalde Tvivl om, hvorvidt den foraarsagede Skade er betydelig eller ej, og naar denne Tvivl af Retten afgøres til sigtedes Skade, og han derfor af Retten udelukkes fra Nævningers Medvirkning, vil det kunne give Anledning til uheldige Mistydninger. Mindretallet foretrækker at blive staaende ved Lovforslagets klare System, hvorefter sigtedes Ret til Nævningers Medvirkning alene beror paa den paagældende Straffebestemmelses Maksimum. Hvad det andet i Ændringsforslaget omtalte Tilfælde angaar, gaar det efter Mindretallets Mening meget for vidt, idet derefter en Person, der er straffet for Vold paa Person med en maaske ringe Vand- og Brødstraf, i de næste 10 Aar skal kunne udelukkes fra